ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Ing. L. N.**
bytem X
zastoupen společností TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.
sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem Náměstí Svobody 4, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 2. 2024, č.j. 35215/24/3003-80050-713241, a ze dne 9. 2. 2024, č. j. 432152/24/3003-80542-708073

takto:

I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 2. 2. 2024, č. j. 35215/24/3003-80050-713241, a ze dne 9. 2. 2024, č. j. 432152/24/3003-80542-708073, se ruší a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 27 357 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, společnosti TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci je předmětem sporu otázka, zda byly splněny podmínky pro nařízení daňové exekuce, konkrétně zda žalovaný vyrozuměl žalobce o výši nedoplatku na dani z nemovitých věcí v souladu s § 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

totiž vyrozumění o nedoplatku zaslal žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, přestože měl žalobce zřízenou datovou schránku a v daňovém přiznání požádal o zaslání vyrozumění o nedoplatku e-mailem.

2. Žalovaný dne 3. 11. 2023 vydal exekuční příkaz č. j. 529185/23/3003-80542-705327, kterým přikázal bankovnímu ústavu Raiffeisenbank a. s. jakožto poddlužníkovi vyplatit částku 1 984 Kč skládající se z nedoplatku ve výši 1 484 Kč a exekučních nákladů 500 Kč na účet správce daně. Po doručení příkazu provedl žalobce úhradu daňového nedoplatku a dne 15. 11. 2023 nahlédl do spisu, aby zjistil, proč o nedoplatku nebyl dříve informován. Následně dne 18. 12. 2023 vydal žalovaný druhý exekuční příkaz č. j. 432152/24/3003-80542-708073, kterým přikázal bankovnímu ústavu FIO banka, a. s. jakožto poddlužníkovi vyplatit částku 500 Kč týkající se exekučních nákladů na účet správce daně. Proti oběma exekučním příkazům na přikázání pohledávek z účtu podal žalobce námitky podle § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, které žalovaný napadenými rozhodnutími zamítl. Rozhodnutím ze dne 2. 2. 2024, č. j. 35215/24/3003-80050-713241, zamítl námitku proti exekučnímu příkazu ze dne 3. 11. 2023 a rozhodnutím ze dne 9. 2. 2024, 432152/24/3003-80542-708073, zamítl námitku proti exekučnímu příkazu ze dne 18. 12. 2023.

II. Žaloba

3. Žalobce považuje exekuční příkazy, jakož i napadená rozhodnutí za nezákonná. Primární nezákonnost exekučních příkazů spatřuje v překvapivém zahájení exekučního řízení, bez řádného vyrozumění žalobce o výši nedoplatku. Žalovaný vyrozumění o výši nedoplatků na dani z nemovitých věcí ve smyslu § 153 odst. 3 daňového řádu doručil žalobci v rozporu se zákonem. Pochybení při doručování vyrozumění o výši nedoplatků dovozuje žalobce z obsahu spisového materiálu, který mu byl předložen k nahlížení, ale rovněž z odůvodnění exekučních příkazů; ta neobsahují žádnou zmínku o tom, že bylo vydáno vyrozumění o výši nedoplatku. Žalobce se tak až poprvé z napadených rozhodnutí dozvěděl o vyrozumění ze dne 26. 7. 2023, které žalovaný doručoval prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Žalobce však měl zřízenou datovou schránku, přes kterou dříve probíhala veškerá komunikace. Doručování datovou schránkou je primárním způsobem doručování. Teprve nelze-li písemnost doručit tímto způsobem, doručuje správce daně jinými způsoby dle daňového řádu. Způsob doručování, jenž žalovaný zvolil, byl zcela překvapivý a způsobil, že se žalobce o předmětném nedoplatku dozvěděl až z exekučního příkazu. Má-li žalobce zřízenou datovou schránku, netíží jej povinnost kontrolovat si poštovní schránku. Na adrese trvalého pobytu se žalobce nezdržuje a písemnosti přijímá primárně prostřednictvím datové schránky. Teprve v reakci na obsah napadených rozhodnutí žalobce vybral poštovní schránku, kde zmiňovanou písemnost nalezl. Dopis však neotevřel a přikládá jej k důkazu. Správce daně měl povinnost vyrozumět žalobce o nedoplatku a byl povinen dodržovat zákonné způsoby doručování. Již samotná skutečnost, že spisový materiál ani exekuční příkaz neobsahuje odůvodnění, proč nebylo přistoupeno k vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu, vede k nezákonnosti exekučních příkazů.

4. Zvoleným způsobem doručení vyrozumění o nedoplatku žalovaný porušil zásady daňového řízení, především zásadu nezbytnosti, přiměřenosti a minimalizace zásahu veřejné moci do práv jednotlivce. Žalovaný svým nesprávným procesním postupem připravil žalobce o

možnost zaplatit nedoplatek včas a vyhnout se nařízení exekuce, tím spíš, šlo-li o nedoplatek bagatelní. Daňová exekuce představuje nejinvazivnější zásah do majetkových práv subjektu a je prostředkem *ultima ratio*. Žalovanému muselo být zřejmé, že včasné neuhrazení daně z nemovitostí představuje ojedinělé a snadno napravitelné pochybení žalobce. K vyrozumění o nedoplatku tak měl žalovaný přistoupit i jiným neformálním způsobem, aby nedošlo k zásahu do majetkových práv žalobce. Vydané exekuční příkazy poškodily reputaci žalobce u bankovních institucí. Zásah do práv tak nesouvisí jen s odnětím majetku, ale i s případným zhoršeným přístupem k bankovním půjčkám.

5. Žalovaný dále dostatečně neodůvodnil vydané exekuční příkazy. Ty neobsahují jednoznačnou a nezaměnitelnou identifikaci exekučního titulu, ani v nich není identifikován konkrétní správce daně. Nemožnost řádně se seznámit s nedoplatkem a exekučním titulem je přitom natolik extrémní vadou, že exekuční příkazy nemohou samy o sobě obstát.

6. Navrhl proto, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji setrval i v replice a při jednání, které ve věci proběhlo.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. Žalobci bylo řádně doručeno vyrozumění o nedoplatcích na dani z nemovitých věcí ze dne 26. 7. 2023, č. j. 3609897/23/3004-70462-704285, prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Vyrozumění o nedoplatcích není formalizovaným rozhodnutím a daňový řád nepředepisuje konkrétní formu jeho doručování. Způsob jeho doručování je tak čistě na uvážení správce daně. Skutečnost, že žalovaný nedoručil vyrozumění datovou schránkou, tedy nezakládá jeho neúčinnost ani nezákonnost. Žalovanému nebylo známo, že se žalobce na adrese trvalého pobytu nezdržuje a poštu si zde nepřebírá. Postupoval tedy v dobré víře, že písemnost bude žalobci řádně doručena. Neměl důvod pochybovat o údajích zapsaných v informačním systému evidence obyvatel.

8. Předmětné exekuční příkazy nepředstavovaly nepřiměřený zásah do žalobcovy majetkové sféry. Žalovaný zvolil vhodný a přiměřený způsob exekuce, který vedl k vymožení nedoplatku a postihl majetek žalobce jen v nezbytné míře. Exekuční příkazy obsahovaly podstatné obsahové náležitosti. Nesouhlasí s tvrzením, že žalobce vždy hradil své daňové povinnosti včas.

9. Navrhl žalobu zamítnout. Na svém procesním postoji setrval i při jednání, které ve věci proběhlo.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba je důvodná.

11. V nyní projednávané věci je klíčové, zda žalobce byl vyrozuměn o výši nedoplatku v souladu s § 153 odst. 3 daňového řádu.

12. Ze správního spisu vyplývá, že dne 30. 1. 2023 podal žalobce dílčí daňové přiznání k dani z nemovitých věcí ve výši 1 484 Kč na rok 2023. V něm žalobce na ř. 113 vyplnil svou e-mailovou adresu i telefonní číslo a zaškrtl kolonku na řádku č. 114, kde je mj. uvedeno, že žádá o zasílání údajů o výši částky daně z nemovitých věcí, jakož i o existenci případného nedoplatku, na e-mailovou adresu uvedenou v řádku č. 113 (viz přiznání k dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2023, č. l. 1.1 správního spisu). Dne 17. 4. 2023 byl žalobce prostřednictvím e-mailu od žalovaného informován, že mu byla stanovena daň ve výši 1 484 Kč. Dne 26. 4. 2023 žalovaný vydal platební výměr na daň z nemovitých věcí na rok 2023, kterým žalobci vyměřil daň ve výši odpovídající daňovému přiznání. Vzhledem k tomu, že se vyměřená daň neodchylovala od daně tvrzené žalobcem, žalovaný založil platební výměr do spisu (§ 140 odst. 1 daňového řádu). Dne 26. 7. 2023 žalovaný zaslal žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb vyrozumění o výši nedoplatku č. j. 3609897/23/3004-70462-704285, který byl splatný 31. 5. 2023. Předmětné vyrozumění bylo žalobci doručeno fikcí na adresu trvalého pobytu dne 18. 8. 2023. Žalovaný nezpochybnil, že se žalobce s tímto vyrozuměním před vydáním prvního exekučního příkazu neseznámil. Vzhledem k tomu, že nedoplatek nebyl uhrazen ke dni 1. 11. 2023, kdy žalovaný sestavoval výkaz nedoplatků z evidence daní, přestože se stal splatným dne 31. 5. 2023, přistoupil žalovaný dne 3. 11. 2023 k vydání exekučního příkazu, kterým nařídil daňovou exekuci přikázáním pohledávky z účtu za účelem vymožení nedoplatků na dani z nemovitých věcí ve výši 1 484 Kč a exekučních nákladů ve výši 500 Kč. Tento exekuční příkaz byl žalobci doručen prostřednictvím datové schránky dne 6. 11. 2023. Dne 6. 12. 2023 pak žalobce podal proti tomuto exekučnímu příkazu námitku. Mezitím dne 8. 11. 2023 žalobce uhradil správci daně nedoplatek ve výši 1 484 Kč a exekuční řízení ohledně této částky bylo dne 13. 11. 2023 zastaveno. Dne 18. 12. 2023 vydal žalovaný druhý exekuční příkaz, jelikož žalobce neuhradil náklady exekuce ve výši 500 Kč. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce dne 10. 1. 2024 druhou námitku. Obě námitky žalovaný napadenými rozhodnutími zamítl.

13. Podle § 153 odst. 3 daňového řádu *„[s]právce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením. Správce daně tak učiní vždy, jedná-li se o nedoplatek, který má být poprvé vymáhán; to neplatí, byl-li daňový subjekt o nedoplatku již dříve vyrozuměn, hrozí-li nebezpečí z prodlení nebo by vyrozumění bylo zjevně neúčelné*“. Oproti dřívější právní úpravě (účinné do 31. 12. 2020) stanoví daňový řád ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc povinnost vyrozumět daňový subjekt o nedoplatku, pokud je tento nedoplatek poprvé vymáhán (viz např. ROZEHNAL, T. *Daňový řád: Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer). Tuto povinnost ani žalovaný nezpochybňuje. Otázkou však je, zda žalovaný vyrozuměl žalobce o nedoplatku v souladu s daňovým řádem (správnou formou).

14. Žalovaný v napadených rozhodnutích uvádí, že žalobce byl o nedoplatku vyrozuměn ve smyslu § 153 odst. 3 daňového řádu jak informací ze dne 17. 4. 2023 zaslanou žalobci e-mailem, tak vyrozuměním ze dne 26. 7. 2023. Informace pro placení daně z nemovitých věcí ze dne 17. 4. 2023 zaslaná žalobci e-mailem podle soudu nemůže představovat vyrozumění ve smyslu § 153 odst. 3 daňového řádu, neboť byla vydána před splatností daně. Pokud v době zaslání informace daň ještě splatná nebyla (ke splatnosti došlo až 31. 5. 2023), neexistoval v té době žádný daňový nedoplatek, o němž by žalobce měl být vyrozumíván.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Ostatně i název a obsah předmětného přípisu svědčí o tom, že šlo skutečně spíše o technickou „informaci“ o tom, jak má být daň uhrazena, nikoliv o výzvu k dobrovolné úhradě nedoplatku před zahájením daňové exekuce. Vyrozumění o existenci nedoplatku ve smyslu § 153 odst. 3 daňového řádu vydal žalovaný až dne 26. 7. 2023 a zaslal jej žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Není tedy pravdou, že by vyrozumění o nedoplatku v nynějším případě zcela absentovalo, jak tvrdí žalobce. Soud nicméně zkoumal, zda žalobce byl o nedoplatku vyrozuměn „vhodným způsobem“ ve smyslu § 153 odst. 3 daňového řádu. Tato formulace představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad je daňovým řádem ponechán na uvážení správce daně. Ten může zvolit i neformální způsoby vyrozumění (např. e-mail či telefon), má-li za to, že jsou vhodné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-77). Žalovanému tedy lze dát za pravdu, že daňový řád pro vyrozumění ve smyslu § 153 odst. 3 nestanoví předepsanou formu a způsob oznámení daňovému subjektu ponechává na úvaze správce daně. Zásadní však je, aby se daňový subjekt s vyrozuměním o výši nedoplatku prokazatelně seznámil před zahájením daňové exekuce.

15. Obecně platí, že správní orgány nemohou v případě správního uvážení či výkladu neurčitých právních pojmů postupovat libovolně nebo nahodile. Daňový řád výslovně stanoví, že *„[o]soby zúčastněné na správě daní mají rovná procesní práva a povinnosti“* (§ 6 odst. 1 daňového řádu), že *„[s]právce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“* (§ 8 odst. 2 daňového řádu), že *„[s]právce daně umožní osobám zúčastněným na správě daní uplatňovat jejich práva a v souvislosti se svým úkonem jim poskytne přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu potřebné nebo stanoví-li tak zákon“* (§ 6 odst. 3 daňového řádu), a že *„[s]právce daně podle možností vychází osobám zúčastněným na správě daní vstříc“* (§ 6 odst. 4 daňového řádu; viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Afs 37/2018-51, nebo ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-77, a ze dne 5. 1. 2023, č. j. 7 As 151/2022-23).

16. Zákonem preferovaný způsob doručování fyzické osobě, která má zřízenou datovou schránku, představuje doručování prostřednictvím datové schránky. Podle § 39 odst. 1 daňového řádu doručuje správce daně písemnosti elektronicky, pokud tak nemohl učinit při ústním jednání nebo při jiném úkonu. Teprve není-li možné doručit písemnost podle § 39 odst. 1, může ji správce daně podle § 39 odst. 2 daňového řádu doručit mimo jiné prostřednictvím zásilky doručované provozovatelem poštovních služeb. Podle § 42 daňového řádu pak platí, že *„[o]sobě, která má zpřístupněnu datovou schránku, se doručuje elektronicky podle jiného právního předpisu“*. Tím je myšlen § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, podle kterého platí, že *„[u]možňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.“*

17. Pro vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu zákon nestanoví povinnost doručovat jej postupem podle § 39 daňového řádu. Je však třeba akcentovat vhodnost žalovaným zvoleného způsobu, která má zajistit, aby se daňový subjekt o existenci nedoplatku co

nejdříve dozvěděl a mohl jej zaplatit před zahájením exekučního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2023, č. j. 7 As 151/2022-23). V nynějším případě bylo vyrozumění o nedoplatku zasláno žalobci v rozporu se zvoleným způsobem doručování (e-mail), v rozporu se zákonem stanoveným způsobem doručování (datová schránka) a v rozporu s dosavadním způsobem komunikace mezi ním a správcem daně (datová schránka). K doručení vyrozumění zaslaného prostřednictvím provozovatele poštovních služeb došlo fikcí, tudíž žalovaný nemohl oprávněně předpokládat, že se žalobce s obsahem zásilky skutečně seznámil. Za takové situace nepovažuje soud žalovaným zvolený způsob vyrozumění žalobce o výši nedoplatku za vhodný způsob ve smyslu § 153 odst. 3 daňového řádu. Navíc, jak plyne ze správního spisu, zvolený způsob doručení vyrozumění byl zcela ojedinělý, neboť další komunikace žalovaného se žalobcem probíhala opět již prostřednictvím datové schránky. Jak žalobce zmiňoval při jednání soudu, právě dřívější problémy při doručování písemností správce daně jej vedly ke zřízení datové schránky, která mu usnadňovala kontrolu korespondence se správcem daně. Je tak do jisté míry pochopitelné, že žalobce vyvolal tento soudní spor a jde mu „o princip“, přestože správcem daně vymáhané exekuční náklady jsou bagatelní.

18. Neobstojí tedy argument žalovaného, že daňovým řádem není předepsaná konkrétní forma vyrozumění, proto byl oprávněn zaslat žalobci vyrozumění prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Jak bylo zmíněno výše, volnější režim vyrozumívání o nedoplatku slouží k rychlému (často neformálnímu) informování daňového subjektu o existenci nedoplatku, aby jej mohl dobrovolně uhradit bez nutnosti nařizování exekuce. Možnost volby vhodné formy vyrozumění však správci daně neumožňuje volit jakýkoli způsob doručování. Způsob vyrozumění o nedoplatku podle § 153 odst. 3 daňového řádu by měl respektovat požadavek daňového subjektu (např. uplatněný v daňovém přiznání) nebo vycházet z dosavadního způsobu komunikace zavedeného mezi správcem daně a daňovým subjektem, s přihlédnutím k personálním a technickým možnostem správce daně i k efektivitě zvoleného způsobu nebo jeho nákladnosti (viz zpráva veřejného ochránce práv ze dne 12. 9. 2018, č. j. KVOP-39598/2018). Uvedená východiska žalovaný v nynějším případě nerespektoval. Namísto toho zvolil způsob komunikace, který vůči žalobci nikdy před tím neužil, přičemž jej nezměnil ani poté, co byla zásilka žalobci doručena fikcí a nebylo tedy zřejmé, zda se žalobce s jejím obsahem skutečně seznámil. Oproti tomu za hájitelné považuje soud tvrzení žalobce, že nekontroloval poštovní schránku na adrese svého trvalého pobytu, jelikož měl zřízenou datovou schránku, tudíž se o vyrozumění o nedoplatku nedozvěděl před zahájením daňové exekuce. Pochybení žalovaného při vyrozumění žalobce podle § 153 odst. 3 daňového řádu tak způsobuje nezákonnost zahájení daňové exekuce (§ 178 daňového řádu), tudíž i nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Afs 37/2018-51).

19. Soud tak uzavírá, že žalovaný porušil § 153 odst. 3 ve spojení s § 6 daňového řádu, neboť nezvolil vhodný způsob vyrozumění žalobce o výši nedoplatku před zahájením daňové exekuce. Z toho důvodu byl exekuční příkaz ze dne 3. 11. 2023, č. j. 4529185/23/3003-80542-705327, vydán nezákonně. Nezákonným je pak i druhý exekuční příkaz ze dne 18. 12. 2023, č. j. 4911198/23/3003-80542-705327, který byl vydán k vymožení exekučních nákladů vyplývajících z příkazu prvního. Námitka tak je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

20. Dále se soud zabýval namítanou absencí řádného odůvodnění exekučních příkazů. Krom obecných náležitostí rozhodnutí dle § 102 odst. 1 daňového řádu, musí výrok exekučního příkazu podle § 178 odst. 2 daňového řádu obsahovat také *„a) způsob provedení daňové exekuce, b) výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, c) výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2, d) odkaz na exekuční titul.“* Žalobce tvrdí, že exekuční příkazy neobsahují všechny podstatné náležitosti, jelikož neobsahují dostatečně určitý odkaz na exekuční titul, resp. informaci o tom, že bylo vydáno vyrozumění o výši nedoplatku.

21. Podle soudu je označení exekučních titulů v exekučních příkazech dostatečné. Příkazy sice u označení exekučního titulu výslovně neuvádí název správce daně, který jej vydal. První příkaz však obsahuje formulaci, že žalobce nezaplatil ke dni 31. 10. 2023 shora uvedenému správci daně dále konkrétně specifikovaný nedoplatek na dani z nemovitých věcí podle vykonatelného výkazu nedoplatků, který je posléze označen datem vydání a číslem jednacím. Je z něj tedy jasné, u kterého správce daně žalobci nedoplatek vznikl (a tudíž i který správce daně exekuční titul vydal), a výkaz nedoplatků je dostatečně identifikován standardním způsobem. Stejným způsobem je vymezen exekuční titul i ve druhém exekučním příkazu vydaném na nezaplacené exekuční náklady. *De facto* totožnou formu odkazu na exekuční titul v rámci exekučního příkazu považuje za dostatečnou ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Afs 52/2015-59). Soud má tedy za to, že oba exekuční příkazy obsahovaly jednoznačnou a nezaměnitelnou identifikaci exekučních titulů a obsahovaly všechny zákonem požadované náležitosti. Vadou exekučních příkazů není ani nedostatečné odůvodnění nezbytnosti nařízení daňové exekuce. Skutečnost, že se jednalo o bagatelní nedoplatek, nijak nemění požadavky na obsahové náležitosti exekučních příkazů. Na řešené věci nic nemění ani platební historie žalobce, kterou obě strany zmiňují, byť každá s jiným výsledkem. V nynější věci měl žalovaný povinnost vyrozumět žalobce o nedoplatku podle § 153 odst. 3 daňového řádu nehledě na předchozí platební historii žalobce nebo výši daňového nedoplatku. Tyto otázky mohly být důležité v rámci předchozí právní úpravy účinné do 31. 12. 2020, pro nynější věc však význam nemají (viz bod 13 rozsudku). Nedostatečnost odůvodnění exekučních příkazů nezpůsobuje ani skutečnost, že neobsahují informaci o tom, že žalobce byl o nedoplatku před jejich vydáním vyrozuměn. Žádný takový požadavek zákon žalovanému neukládá. Námitka nedostatečného odůvodnění exekučních příkazů není důvodná.

22. Soud při jednání dne 11. 12. 2025 pro nadbytečnost neprováděl dokazování navrhované žalobcem originálem neotevřené zásilky doručované žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (ani ji při jednání soudu nepovažoval za nutné otevírat), výzvou nebo poučením k vyzvednutí zásilky (viz přílohová obálka č. l. 27 soudního spisu). Považoval totiž za podstatné, že o způsobu doručení vyrozumění o nedoplatku nebylo mezi účastníky sporu.

V. Závěr a náklady řízení

23. Vzhledem k tomu, že soud shledal důvodnou námitku žalobce spočívající v nezákonné interpretaci § 153 odst. 3 daňového řádu žalovaným, zrušil obě žalobou napadená rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu vyjádřeným výše (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl žalobce plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 6 000 Kč a odměna za zastoupení. Soud přiznal zástupci žalobce odměnu za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024 (příprava a převzetí věci, žaloba a replika), tedy 3 × 5100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 12 odst. 3 advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojenými 3 × 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), dále odměnu za jeden úkon právní služby dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025 (jednání před soudem) ve výši 1 × 1 000 Kč [§ 7 bod 3, § 10b odst. 5 písm. a), § 12 odst. 3 advokátního tarifu] a paušální náhradu nákladů s tímto úkonem spojenou ve výši 1 × 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkově 17 650 Kč. Vzhledem k tomu, že společnost poskytující daňové poradenství, která žalobce zastupuje, doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, soud zvýšil přiznanou odměnu o 3 707 Kč odpovídající této dani. Celkově tedy soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 27 357 Kč. K její úhradě stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. prosince 2025

David Raus v.r.
předseda senátu
Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.